

(L. v. i.) (2. i.) (L)

Oszályozás		Tárgy	78 (064.5)
Hely		Hely	
Idő		Idő	"1959"
Személy		Személy	
Helyszám		Helyszám	
Budapestre vonatkozó újságcikkek		(Köt. v. füz.)	(Oldal)
Szerző:		(Idő)	
Cím:		(Hely)	
Forrás:			
BUDAPESTI ZENEI HETEK			
Lengyel művészek Bach—Haydn estje			
Magyar Nemzet			
1959. Sept. 26.			

A lengyel művészek zene-kari estjének nagy tanulsága: nemcsak a bevált, népszerű művek előadásával lehet közönségikert aratni. Valamennyi szám, a három Bach-verseny és a Haydn-szimfónia elhangzása után kitörő ünneplés a klasszikus zene iránti fellebbbát is jelzi a »Budapesti Zenei Hetek« közönségének.

Bach két- és háromzongorás, és Vivaldinak Bach által négy zongorára átdolgozott versenyműve a nálunk eddig megszokottól eltérő stílusban hangzott el. Stanislaw Wislocki, a fiatal karmester a korszerű lengyel muzsika jeles képviselője. Kevés, határozott mozdulattal irányít, alapvető tulajdonsága a magával ragadó dinamika, a bravúros fokozás tehetsége. A modern zenei előadásmód, a »tárgyilagos« szemlélet jellegzetes híve a lengyel karmester, s nem a finoman árnyalt, szubjektív hangú érzelem-közvetítés. Önálló zenekari számában, Haydn G-dúr (»Oxford«) szimfóniájának előadásában olykor hiányoltuk az adagiók érzelmi mélységét, s a piano-forte ellentétek fe-

szültségét. Am a zárótétel mozgalmass virtuózitása — az Al-lami Hangversenyzenekar briliáns játéka révén — ellenáll-hatatlan erővel hatott.

A négy zongoraművész játéka — Zbigniew Drzewiecki, Jan Ekier, Boleslaw Woytowicz és Jan Hoffmann —, bár nem a legfiatalabb korosztályt képviseli, szintén az objektív-vizmus hatását mutatja. Erősen »sarkos« formálásuk, határozott billentésük révén nagy hatást váltott ki a kétzongorás verseny, (eredetileg zongorára és oboára íródott), és a tisztázatlan eredetű háromzongorás C-dúr versenymű is. A négy hegedűre komponált Vivaldi-versenyművet Bach négy zongorára írta át, megőrizve és bővítve az eredeti alkotás gazdag érzelmvilágát s csillogását. A lengyel művészek imponáló összmunkája s interpretációjuk magas hőfoka ez utolsó műben érte el csúcspontját. Az első zongoránál ülő Zbigniew Drzewiecki önálló estjére jó volna mielőbb alkalmat találni.

(11)

A Magyar Kamarazenekar

A Haydn-ünnepségek során elhangzó hangversenyek műsorának az a legnagyobb érdekessége, hogy a zeneköltő alig vagy szinte egyáltalán nem ismert alkotásai is megszólalnak. Legutóbb, a Budapesti Zenei Hetek megnyitó koncertjén a »La Passione« szimfóniát hallhattuk, a Magyar Kamarazenekar estjén pedig az e-moll szimfónia, Nr. 44., az úgynevezett »Trauersymphonie« vitt közel Haydnnak egészen különös színekben pompázó, zárt világához, amely a hallgató érzései szerint a komponista legbensőbb, legérzékenyebb vallomásait őrzi.

Ezért a fölfedezés-szerű szimfónia-élményért hálásak lehetünk a kamarazene-karnak, elsősorban hangversenymesterének, Tátrai Vilmosnak. A ze-

nekultúra igazi hivatástudattól eltöltött művelői most ismét fényesen vizsgáltak. Haydn-nak ezt a romantikus szenvedélyektől fűtött, drámai feszültségű, nagy és súlyos zenéjét teljes mértékben meg tudták értetni-éreztetni a mai hallgatósággal. A »Trauersymphonie«, amely édestestvére a »La Passione«-nak, de még annál is szuggesztívabb erejű, a kiváló művészegyüttes tolmácsolásában vérbő, eleven életet élt.

Az élményekben gazdag hangverseny Bach III. Branden-burgi koncertjével kezdődött és Bartók elragadó Diver-timentójával fejeződött be; közből Zuzanna Ruzicková, a tehetséges fiatal csehszlovák művésznő játszotta el Jiri Benda g-moll cembaloversenyét.

(sz. i.)

A Telmányi-család hangversenye

Hosszan tartó taps üdvözöl-te régen látott s hallott hazánkfiát, Telmányi Emilt, mi-kor megjelent a Zeneakadémia pódiumán, hogy előadja Bach »Chaconne«-ját. Produkciójá-nak érdekessége, hogy a Bach-korabeli ún. hajlított vonó re-konstruált példányával ját-szott, s ezáltal valóban kor-hűen, hitelesen szólaltatta meg a barokk szólóhegedű-iroda-lomnak ezt az egyik leggran-diózusabb alkotását. A »Cha-sonne« utáni tetszésnyilvánítás kétségtelenül az érett mester

bravúros teljesítményét ünne-pelte. Telmányinak ráadáso-kat kellett játszani, ugyancsak Bach-műveket: a g-moll szo-náta Adagio és Siciliano tétel-leit.

Utána Telmányiék »családi hang ersenye« következett. A művész mellé először Ilona leá-nya állt, s Bartók kéthegedűs duóiból adtak elő egy csokorra valót, majd a csellista Cecilia csatlakozott hozzájuk — Ilona

ekkor a »Chaconne«-t vette át —, s egy kedves, vidám Haydn-vonótriót mutattak be kitűnő előadásban. Szünet után az egész család pódiumra lé-pett (az eddigiek mellé Annette és Anika, anya és leánya is), a családi kvintett először egy rövid, romantikus ihletésű Nielsen-darabot játszott. Végül Brahms Op. 111-es G-dúr öt-ötét muzsikáltak el.

A Telmányi-kvintett a ka-maramuzsikálásnak mintegy ősi formáját varázsolja a kon-certpódiumra. Régen a művé-szettekvelő családok nemcsak élvezték a zenét, hanem aktív módon gyakorolták is. Ezt a fajta kamarazene-praxist ele-venítik fel Telmányiék, s pó-diumképes, kiegyenlített tónu-sú házi-zenélést mutattak be.

(b. i.)